

Det stemmer hele Folketinget for, og det er jeg tilfreds med, for det er ikke hver dag, at hele Folketinget stemmer for et dagsordensforslag fremsat af SF og Enhedslisten, og i den forstand er det også en meget udmærket dag, vi har her i dag.

Men i dette dagsordensforslag ligger der altså ved siden af så mange andre ting også en kritik af beslutningen den 10. oktober 1996.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Statsministeren sagde i sit svar her for 4 minutter siden, at når han ikke havde svaret på nogle af spørgsmålene, bl.a. hr. Anders Fogh Rasmussens, var det, fordi de ikke var klart formuleret. Jeg formulerede i hvert fald fire helt klare spørgsmål, men jeg fik heller ikke svar.

Jeg vil godt stille ét klart spørgsmål, men lad mig først citere fra statsministerens erklæring efter mødet i Udenrigspolitisk Nævn, det var på pressemødet tirsdag den 5. november om eftermiddagen, hvor statsministeren ifølge en båndudskrift sagde:

»For det første, jeg har ikke lagt skjul på fra starten, da det gik galt, at det er mit hovedansvar.«

Og så er mit spørgsmål til statsministeren: Påtog statsministeren sig også det på sit første pressemøde fredag den 1. sammen med udenrigsministeren? Er sandheden ikke, at statsministeren denne dag løb fra ansvaret så hurtigt, som en hest kan løbe, og fik det placeret direkte hos sin justitsminister, jf. samtlige landets aviser næste dag?

Det var da et klart spørgsmål, men det bliver sikkert heller ikke besvaret, for statsministeren kender svaret: Fra starten påtog statsministeren sig ikke noget som helst hovedansvar. Først da statsministeren blev tvunget af sit eget net af usandheder og det ikke var til at slippe udenom, kom statsministeren langsomt frem mod noget, der nærmer sig sandheden.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Nu lykkedes det hr. Uffe Ellemann-Jensen at tirre statsministeren herop, og det skal hr. Uffe Ellemann-Jensen have tak for. Det manglede bare med alle de anklager, der har været mod statsministeren for ikke at tale sandt eller for at give modstridende forklaringer, at vi ikke i hvert fald kunne have fået en redegørelse til slut. Men det fik vi ikke. Vi fik nogle moderere-

de ubehageligheder, der var sådan på grænsen af forretningsordenen, ligesom vi tidligere har fået i Folketingets spørgetid.

Vi fik nu at vide, at det var med bagklogskabens lethed, vi reagerede. Havde regeringen dog bare reageret med klogskab, sagde Salman Rushdie allerede den første dag. Allerede den 1. november spurgte Salman Rushdie: Hvorfor i alverden ringede de dog ikke til mig?

Det var nu ikke så svært at se, at regeringen havde klokket i det fra starten. Det var vi faktisk adskillige, der ligesom Salman Rushdie så med det samme, da den sag kom frem.

Bagklogskabens lethed, ja, det er klart. Det her er efterkritik af et totalt håbløst forløb, som er startet med statsministeren. Hvor ville jeg dog gerne have set klogskab fra regeringen side.

Må jeg minde om Søren Kierkegaards ord: Den vise er den, der indser, hvad der er klogt og undlader at gøre det. Det, statsministeren skulle have undladt, var selvfølgelig at aflyse. Statsministeren skulle have undladt at blæse på ytringsfriheden. Statsministeren skulle have sat et andet arrangement i gang. Han startede med at kalde dette moralens årti, men han er endt med en umoralsk beslutning.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Efter at hr. Holger K. Nielsen nu for anden gang har forklaret, at der er god grund til at slå fast, at når vi vedtager den foreslåede dagsorden, er det en kritik af beslutningen af 10. oktober, er det naturligt at spørge statsministeren, om statsministeren stadig væk mener, at der ikke var noget i vejen med regeringens beslutning den 10. oktober, for hvis statsministeren stemmer ja til dagsordensforslaget, må statsministeren have stemt ja til den klare kritik af beslutningen, som hr. Holger K. Nielsen for et øjeblik siden gav udtryk for.

Jeg er enig med statsministeren i, at befolkningen sikkert længes efter, at Folketinget kommer i gang med noget andet, men efter vedtagelsen af den foreslåede dagsorden må det stå lysende klart for den danske befolkning, at der er én person, den kan takke for, at vi har skullet igennem det her uværdige hurlumhej med spild af Folketingets tid. Denne person er landets statsminister, og på en karakterskala fra 0 til 13 står han i Fremskridtspartiets øjne til dumpe-karakter.